

O SCHEMĂ A UNIVERSULUI

UN PIC DE ȘTIINȚĂ, UN PIC DE METAFORĂ

1. Vom accepta (în primul rând din rațiuni metodologice) ca viabilă ipoteza propusă de Stephen Hawking în cartea *The Grand Design*: universul s-a creat din sine ca urmare a unor legi fizice naturale, un rol principal jucându-l în această creație legea gravitației. Astfel a apărut Cosmosul, de Observat, care este, sub un anumit aspect, imuabil, același.
2. În aceste condiții Cosmosul încheie în sine și conținutul său, din sine și rațiunea de a exista, ca posibilitate, Observatorul, care trebuia să devină cu necesitate manifest.
3. Etapa de gestație care a dus la nașterea Observatorului din interiorul Obiectului de Observat (Cosmosului) a fost una foarte lungă, cunoscând faze de evoluție diferite de la psihismul inferior la cel superior: conștiința.
4. Conștiința este cea care îi dă dreptul Observatorului să se numească Observator.
5. Până la acest nivel de evoluție Universul s-a aflat într-o fază pre-cuantică, datorată prezentei în sinele său a Observatorului ca posibilitate.
6. Odată cu apariția Conștiinței Cosmosul există ca undă și ca particulă. Ca undă el se află în interiorul Conștiinței. Ca particulă el se află în exteriorul ei. Observatorul intră în acțiune prin constientizarea realității exterioare. În momentul constientizării se colapsează (se prăbușește) funcția de undă a universului.
7. Observatorul este format astăzi din miliarde de observatori (indivizii umani care populează planeta). Acest fapt impune admiterea existenței unui Observator universal (o conștiință universală) care se desface în miliarde de Observatori particulari (conștiințele individuale).
8. Din punctul de vedere cuantic Observatorul universal este un operator hamiltonian de spațiu. Este, deci, energia totală a sistemului numit conștiință care se prezintă ca un spectru cu miliarde de posibilități (conștiințele individuale).

9. Pentru fiecare constiintă în parte realitatea nu există . Pentru fiecare constiintă există doar harta realității. Există doar reprezentarea realității exterioare, ca proiect al acesteia.
10. În concluzie, pentru fiecare constiintă în parte realitatea există doar ca posibilitate.
11. Fiecare constiintă individuală este la rândul ei un operator hamiltonian de spațiu, reprezentând energia totală a sistemului constiintă individuală care se prezintă ca un spectru de n posibilități ale realității.
12. Se conturează un model cuantic al realității bazat pe unitatea complementară Observator-Obiect de Observat, cele două componente conditionându-se reciproc: unul fără celălalt nu are sens.
13. Astfel, realitatea există ca o natură duală . În primul rând există ca Obiect de observat, există ca particulă , există în concret, ca real, există ca un continuum, care are durată . Dar există și în conștiința Observatorului, ca reprezentare, ca undă , o existentă abstractă , discontinuă și fără durată . Există ca adevăr.
14. Cât timp Observatorul nu percepe (nu interacționează cu), realitatea aceasta nu există pentru el ca Obiect concret, ci doar ca realitatea abstractă , ca undă .
15. Putem concluziona astfel - luând în discuție unicitatea ființei umane, că din punct de vedere cuantic există un singur Obiect de Observat concret (cel luat ca sistem de referință) și miliarde de unde ale Obiectului concret, fiecare undă purtând amprenta personală a conștiinței Observatorilor în a căror memorie se găsește Obiectul respectiv. Astfel un copac (ca real), de exemplu, poate realiza, ca undă (ca adevăr) miliarde de realități paralele.
16. Când Observatorul interacționează cu Obiectul de observat, prin această interacțiune el creează realitatea respectivă , în sensul că realitatea interacționată devine pentru Observator un element concret în existența sa. Până în clipa interacțiunii Obiectul a existat în conștiința Observatorului ca adevăr; în urma interacțiunii obiectul devine real. *(Dacă vrei să afli ce este un copac/Proiectează acest spațiu interior care domnește în tine/Doar luând formă prin renunțarea ta/El va deveni copac-Reiner Maria Rilke)*

17. Asadar, în urma colapsului funcției de undă, prin interacțiunea Observatorului cu Obiectul, se prăbușește funcția de adevăr, iar adevărul devine real. Până în acest punct Observatorul a trăit în adevăr, de-acum trăiește în real.
18. Un Obiect observat de un grup de zece privitori, naște o Lume reală (dacă toți cei zece privitori interacționează cu Obiectul în același timp) care la rândul ei va genera zece adevăruri diferite, zece lumi ale adevărului, fiecare dintre privitori creând o lume a adevărului său despre Obiectul respectiv. Iar acest adevăr (despre un Obiect), are, la rândul lui, o multitudine de chipuri în mintea fiecărui Observator. Aceluiasi Obiect, Observatorul, unul singur, îi va atribui un număr n de fețe adevărate (din perspectiva adevărului său): frumos, urât, scump, ieftin etc...
19. Atunci când interacționează cu Obiectul, Observatorul numește acest Obiect în real: este un monument! Și dacă Observatorul este un grup de zece, toți cei zece Observatori îl vor numi la fel. În clipa în care Obiectul nu mai este observat, el devine pentru fiecare Observator în parte Adevăr. Iar în adevăr fiecare din cei zece Observatori va numi Obiectul de Observat altfel. Chiar și în cazul în care, departe de Obiect dar într-o discuție despre el, doi Observatori vor numi în Adevăr Obiectul drept frumos, pentru fiecare din cei doi atributul frumos va purta amprenta adevărului personal, a propriei personalități.
20. Adevărul din mintea Observatorului este unul subiectiv. De aceea el are o stabilitate foarte relativă.
21. De cele mai multe ori noi suntem inconștient Observatori ai Realității. Dar noi trăim în Real doar atunci când observăm în mod conștient realitatea. Când observăm inconștient realitatea această realitate se așază în inconștientul nostru și devine, independent de voința noastră, premisă pentru a crea din ea noi adevăruri.
22. Atunci când Omul nu trăiește în Real relația cu Obiectul, o trăiește în Adevăr. În adevăr, dar nu în Iluzie.
23. Poate că această ultimă precizare ar putea fi de folos pentru înțelegerea acelor tipuri de boli în care noi afirmăm (presupunem) că bolnavul s-a rupt de realitate. Este o posibilitate...